

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: Amsterdamtraktaten : Et nej til noget betyder et ja til noget andet

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: [1997]

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

Et NEJ til Amsterdam

Amsterdamtraktaten er en tak værre end Maastricht med hensyn til tab af dansk selvstændighed (mindre demokrati, fjernelse af grænsen, Danmark som et delområde af en ny stormagt).

På enkeltområder som miljøet er der sket en stramning i forhold til det, der står i Maastrichttraktaten. Der er ingen garanti mere, kun en svag mulighed for at få dispensation til at lave bedre miljøregler end EUs.

Et nej til Amsterdam vil standse kursen mod opbygning af en centralistisk superstat, hvor borgerne føler sig længere og længere væk fra den styrende elite.

Et nej til Amsterdam vil kunne indlede „hjemsendelsen“ af dansk lovgivning til Folketinget - og dermed også tilbageleveringen af ansvaret for det danske demokratiske styre, som er godt på vej til at blive deponeret i Bruxelles.

Et dansk nej vil forplante sig til de andre EU-landes befolkninger (som nej'et i 1992 gjorde) og betyde ikke blot et dansk stop for overgivelse af suveræniteten til EU, men en total omlægning af det europæiske samarbejde.

Foruden de samarbejds muligheder vi har i Europaråd, OSCE, Nordisk Råd osv kan vi så opbygge et fornuftigt handelspolitisk og miljøpolitisk samarbejde, der omfatter hele Europa med grene ud i den øvrige verden.

Afstemningen om Amsterdamtraktaten må give os et reelt valg mellem to muligheder. Det er ikke tilfredsstillende kun at få at vide, hvad et ja vil bringe. Vi må også vide, hvilke konstruktive skridt regeringen vil tage, hvis vælgerne siger nej. Det må grundigt undersøges, hvad befolkningen med et nej ønsker at sætte i stedet for unionen.

*ET NEJ TIL NOGET
BETYDER ET JA TIL NOGET ANDET!*

Demokrati

I Danmark fremsættes lovforslag i Folketinget. Politikerne forhandler dem, vedtager eller forkaster dem.

I EU er det embedsmænd (EU-kommissionen), der alene må fremsætte lovforslag. Politikerne i EU-Parlamentet må komme med ændringsforslag, og det er ministrene, der vedtager eller forkaster dem.

De folkevalgte politikeres rolle er meget lille i det spil.

Siden Danmark kom med i EF/EU er demokratiet i Danmark blevet forringet:

Enhver forordning, der kommer fra EU *gælder umiddelbart som lov* i Danmark. Den skal ikke gennem tre forhandlinger i Folketinget, som der står i Grundloven, at enhver lov skal for at være gældende i Danmark.

Ethvert direktiv, som kommer fra EU, skal omsættes til dansk lov. Folketinget kan afgøre, hvilken *form* loven skal have, men *indholdet* fra direktivet skal bevares.

Demokrati i Danmark har altid bygget på folkelig deltagelse i landets styre. Enhver, der vil, kan på biblioteket læse forslag til lovene, kan få foretræde for Folketingets forskellige udvalg inden lovene færdiggøres, kan sidde i Folketinget og overhøre debatterne, og kan skrive i aviserne og holde møder med politikerne og hinanden om dansk politik.

Dette er umuligt, når det drejer sig om de mange EU-love. Godt nok får vi somme tider informationer, inden de er vedtaget - men ofte får selv Folketingets Europaudvalg (som skal give ministrene mandat til, hvad de skal tage til Bruxelles og kæmpe for) oplysningerne så sent, at det ikke er forsvarligt.

Efter Amsterdamtraktaten skal de, som noget nyt, have besked 6 uger før, men når man ved, hvor længe et lovforslag kan være undervejs, er 6 uger faktisk kort tid for et folketingsudvalg til at gennemarbejde og gennemskue forslaget.

Men folkelig debat på EU-plan er en umulighed. 15 forskellige lande med vidt forskellige politiske traditioner, endnu

flere forskellige sprog, mange slags kulturformer gør en demokratisk, folkelig deltagelse umulig.

Med Amsterdamtraktaten er selve fortolkningen af, hvad demokrati er, også flyttet fra enkeltlandene til EU.

I den nuværende Maastrichttraktat står der:

„Unionen respekterer medlemsstaternes nationale identitet og deres styreformers, der bygger på demokratiske principper“.

Sidste del af sætningen (det understregede) er fjernet i Amsterdam. Til gengæld er der kommet en sætning ind, der siger:

„Unionen bygger på principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, der alle er principper, som medlemsstaterne har til fælles“.

Det lyder jo umiddelbart pænt, men det betyder, at det så ikke mere er dansk grundlov og højesteret, der afgør, hvad vi anser for god demokratisk opførsel, og det er ikke menneskeretsdomstolen i Strasbourg (under Europarådet) der afgør, om menneskerettighederne er overholdt.

Efter Amsterdamtraktaten bliver det EU-domstolen, der bestemmer, hvad demokrati, menneskerettigheder og ligestilling er. Den skal ikke længere respektere vores opfattelse deraf.

Nogle kalder det en styrkelse af demokratiet. Men hvilken opfattelse af demokrati vil blive den overordnede i EU? Vil det blive dansk opfattelse, hvorefter det er Folketinget, der har lovgivningsmagt, eller vil det blive den franske, hvorefter præsidenten har nærmest diktatorisk magt angående udenrigspolitik? Bliver det den danske opfattelse, hvor vi har en grundlovssikret ret til folkeafstemninger, eller bliver det uden denne ret, som det er i flere af de andre EU-lande. Bliver det god demokratisk skik at have forholdstalsvalg, som vi har i Danmark, eller enkeltkredsvalg som i Storbritannien, der gør det umuligt for små partier at få indflydelse?

Bliver tolkningen af menneskerettighederne som i Danmark, hvor vi har udstrakt ytrings- og forsamlingsfrihed, eller som i Tyskland, hvor man forbyder visse grupper at udtale og forsamle sig, og hvor visse grupper er berufsverbotet angående officielle stillinger?

Bliver det efter danske forhold, hvor enhver har ret til at være militærnægter, eller efter græsk skik, hvor en militærnægter anses for at være kriminel og smides i fængsel?

Den overstatslige institution, EF-domstolen, tjener Unionen. Der er ingen sikkerhed for, at det er det bedste for menneskene i den union.

Nøgleordet må være samarbejde. Ligeværdigt, demokratisk samarbejde mellem landene, hvadenten det er to, flere eller mange lande - også langt ud over EU.

Et reelt ligeværdigt samarbejde har vi i f. ex. Europarådet, hvor alle europæiske lande er med på lige vilkår, og alle lande har én stemme (andelstankeprincippet) - i modsætning til EU, hvor de store lande har flere stemmer end de små. Ligeværdigt samarbejde findes også i OSCE (Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa), i Østersørådet og i Nordisk Råd, men disse samarbejdsorganisationer har lav prestige hos toppolitikerne og får slet ikke de ressourcer tildelt som EU.

EU er eliternes projekt, hvor den virkelige magt ligger hos foretagender, der er uden for demokratisk kontrol.

Det danske demokrati er ikke fejlfrit. Det skal til stadighed plejes og forbedres, og det sker ikke ved at overlade ansvaret for en række områder til Bruxelles.

Ligeledes er der behov for at udbygge/revidere/effektivisere samarbejdet i de demokratiske organer i Europa og i FN.

Fjernelse af grænserne

Grænser er nødvendige for at vide, hvor langt vores land og

vores demokratiske råderet rækker. En grænsebom er som en hoveddør, man går ud og lukker op, når der kommer gæster. Lader man den stå vidåben, er det fristende for tyve og andre uvelkomne personer.

Ingen anser det for uvenligt eller upraktisk, at man lukker sin hoveddør.

Da Folketingets flertal i maj 97 tiltrådte den såkaldte Schengenaf-tale, lovede de at lade hoveddøren, grænsen, stå vidåben fra 1999. Så kan vi tage over grænsen uden at risikere at skulle vise pas. Det bliver især en fordel for forbrydere af enhver slags.

Politimyndighederne i grænseegnene protesterede kraftigt og sagde, at fjernelse af grænsekontrollen vil være en stor hindring for at kunne fange forbrydere af enhver art. Grænsepoliti og toldbetjente har god erfaring i at „aflure“, hvem der har dårlig samvittighed. Og selve det, at der er en grænse, har betydelig præventiv virkning: f. ex. véd politiet, at der huserer grove tyvebander i området fra Hamborg og nordpå. Men disse bander har aldrig forsøgt at gå ind i Danmark, fordi de ved, at de risikerer at blive taget på grænsen. Disse vil nu få uhindret adgang til Danmark ligesom narkohandlere, terrorister, smuglere osv.

Derudover er der også et menneskeretsmæssigt punkt. For ærlige mennesker er det ikke krænkende at blive stoppet ved en grænsebom for at skulle vise pas. Men det er krænkende at blive stoppet inde i sit eget land af politiet og skulle dokumentere, hvem man er og hvad man har i sinde.

Det er dette sidste, politiet nu bliver nødt til at gøre, fordi de ikke må stoppe folk ved grænsen. Derfor må de stå nogle få kilometer inde i landet og prøve at gætte, hvem der mon er lovovertrædere og så jage dem. Det kræver mere politi end grænseovervågning. Selvfølgelig er det smuglere og andre forbrydere, de vil fange, men en sorthåret eller mørkhudet dansker kan risikere at skulle dokumentere, at han/hun ikke er grænseoverløber. Altså må det ende med, at vi skal bære pas

eller legitimationskort på os - ikke bare når vi rejser, men hele tiden!

Afskaffelse af grænsekontrol står også direkte i Amsterdamtraktaten uden for Schengenaføften. (EFart. 14). Så selv om Danmark ville omgøre beslutningen om tilslutning til Schengen, hænger vi på den, hvis vi vedtager Amsterdam. Og grænsen kan så kun genindføres, hvis alle de andre EU-lande giver os lov til det gennem en traktatændring.

Det at slette vores grænse indebærer så, at vi er nødt til at have et EU-politi, som må operere i flere lande. Det er efter flere juristers mening imod grundloven at tillade andet lands politi at arbejde i Danmark. (Det er i jurist- og grundlovssprogen „beføjelse“ der overlades et fremmed *lands* myndighed. Efter grundloven må vi kun gøre det til *mellemlfolkelige* myndigheder.)

Det at slette grænsen er et dybt indgreb i landets selvstændighed. Vi vil få status i EU som et amt i Danmark. Et amt kan på enkeltområder lave egne regler og administration, men ikke noget der strider mod statens love. Statens love har „forrang“ for amtets. EUs love har „forrang“ for Danmarks.

Når vi ikke selv må føre kontrol med hvem, der kan bo i landet, betyder det på lidt længere sigt, at alle love i EU skal harmoniseres. Vi kan ikke beholde vores egen momsats, vores særlige overenskomstsystern eller velfærdssystern, eller vores afgifter på f.ex. spiritus og tobak. Enhver industri vil søge hen, hvor arbejdskraften er billigst, men have hovedkontor i det land, hvor momsen er mindst og miljøreglerne nemmest at omgå. Pensionister vil flytte hen, hvor pensionen er almen og ikke afhængig af tidligere tilknytning til arbejdsmarkedet (som i f.ex. Tyskland). Altså kan Danmark blive nødt til at afskaffe vores egne normer og indrette os som flertallet af de andre lande.

Vil vi ønske det?

Det er nødvendigt og ønskværdigt med samarbejde **over**

grænserne, men ikke **uden** grænser. Danmark har gennem årene opbygget et fortrinligt samarbejde med andre lande. Vi har lavet fællesregler på visse områder og respekterer vore forskellige regler på andre områder. Ikke ensretning, men gensidig respekt skaber godt samarbejde.

Danmark har i tusind år handlet med andre lande til gensidig gavn. Det skal fortsætte, og der skal selvfølgelig være nogle handels- og miljømæssige aftaler, så ikke de fattige befolkninger, hverken i Europa eller udenfor og især ikke i ulandene bliver udnyttede af de rige lande.

Miljøet

„Aflever kloden i samme stand, som du ønsker at forefinde den“.

Skal kloden være grundlag for et værdigt menneskeliv også for vores efterkommere, må vi tage alvorligt fat på miljøproblemerne. Uvidenhed og fattigdom, men også kortsynet profitbegær er skyld i det skrantende miljø.

Der påhviler de rige lande et stort ansvar for at rette skaderne op igen. EUs miljøregler er sikkert et fremskridt for nogle lande, men for Danmark har det på visse områder betydet et tilbageskridt.

Det burde være en selvfølge, at de lande, der kan og vil, må gå i spidsen med endnu bedre miljøregler. Det er ikke bare dårligdomme, der smitter - det kan gode idéer også gøre!

I 1986 fik vi med „Pakkeafstemningen“ den såkaldte miljøgaranti. Unionsmodstanderne tvivlede på dens værdi, men den daværende udenrigsminister, Uffe Ellemann, sikrede det danske flertal for at ja til „Pakken“ ved hårdnakket at hævde, at den betød, at Danmark frit kunne gennemføre vore egne strengere miljøregler, blot de ikke var skalkeskjul for tekniske handelshindringer.

Den korte, klare tekst blev i 1993 skrevet ind i Maastrichttraktaten:

„Når en medlemsstat, efter at Rådet med kvalificeret flertal har vedtaget en harmoniseringsforanstaltning, finder det nødvendigt at anvende nationale bestemmelser, som er begrundet i vigtige behov, eller som vedrører beskyttelse af arbejdsmiljøet eller miljøbeskyttelse, giver den Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser“.
(art. 100 A).

Det viste sig så i 1994, da „garantien“ skulle stå sin prøve, at Kommissionen og EU-domstolen klistrede en masse betingelser på. Noget der ikke var dækning for i teksten; men landene bøjede sig altså for disse betingelser, og de har nu skrevet dem ind i Amsterdamtraktaten.

Tilføjjelsen lyder sådan:

„Når . . . en medlemsstat finder det nødvendigt at indføre nationale bestemmelser baseret på nyt videnskabeligt belæg vedrørende miljøbeskyttelse eller beskyttelse af arbejdsmiljøet på grund af et problem, der er specifikt for den pågældende medlemsstat, og som er opstået efter vedtagelsen af harmoniseringsforanstaltningen, giver den Kommissionen meddelelse om de påtænkte bestemmelser og om grundene til deres indførelse. Kommissionen bekræfter eller forkaster inden seks måneder . . . de pågældende nationale bestemmelser efter at have konstateret, at de ikke er middel til vilkårlig forskelsbehandling eller en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne, og at de ikke udgør en hindring for det indre markeds funktion“.

Det lyder meget indviklet og teknisk, med det er let at se, at det er noget andet - og betydeligt skrapere - end at „*ethvert medlemsland kan altså føre sin egen miljøpolitik, forudsat den*

ligger over de vedtagne minimumsdirektiver“ (EF-Parlamentets informationspresse, 1986/1)

I vore industrialiserede samfund er det nødvendigt med et miljømæssigt samarbejde over grænserne. Dette samarbejde skal alt efter forholdene foregå på regionalt, europæisk og på globalt plan. De, der har fælles miljøproblemer, skal løse dem i fællesskab. De rige lande i området skal hjælpe de fattige lande op på et forsvarligt miljømæssigt niveau - det er til gavn for alle parter.

Dette foregår bedst uden for EUs bremsende overherredømme. Danmark hjælper for tiden med 45 millioner årligt - på 98- finansloven ekstraordinært 105 millioner til Østeuropa, for en stor del til miljøforbedringer.

„Hjælp“ er måske en tilsnigelse, for Danmark har - ligesom flere andre EU-lande overskud på handel med Østeuropa. Østeuropa har nemlig efter Murens fald lukket op for vores varer, mens vi har høje toldskrænker over for deres varer.

Men det må godt på kort sigt koste os noget at få et bedre miljø - det kommer igen! Og når enkeltlande går i spidsen for et godt miljø, smitter det af på andre.

Udvidelse med Østeuropa

Murens fald var en befrielse, men også et chok for østeuropæerne. Foran dem stod en kæmpeopgave med at opbygge et demokrati i deres lande.

Vil det være en reel hjælp for dem at blive indlemmet i EU?

Og skal vi stemme ja til Amsterdam af hensyn til Østeuropa?

Udvidelsen er slet ikke afhængig af Amsterdamtraktaten.

Det er faktisk lettere at udvide EU ifølge den nuværende Maastrichttraktat. Hvis man vil, kan man bare gå i gang ligesom ved udvidelsen med Sverige, Finland og Østrig. Ifølge Amsterdam skal der afholdes ny konference, før udvidelsen kan rumme mere end fem lande. Det er besluttet, at forhandlingerne skal begynde et halvt år efter regeringskonferencens

afslutning, dvs december 97. En dansk afstemning kommer først i foråret 98, så hvordan skulle et dansk ja eller nej have indflydelse på denne start?

Men det vigtigste er, at EU på regeringskonferencen slet ikke kunne blive enige om de ændringer, de vil have igennem før udvidelsen:

Landbrugsordningerne skal afskaffes eller ændres, for EU har ikke råd til at give de fattige bønder i øst samme gode behandling, som de meget rigere bønder i vest har fået gennem 25 år - det kalder man at være solidarisk med fattige brødre i øst !!!

De fleste lande protesterer over ringere tilskud til deres landmænd, da deres landbrugsorganisationer er meget stærke. Danmark siger ja til nedsættelse af landbrugsstøtten, og dansk landbrug accepterer, hvis „alle andre lande osse gør det“.

Strukturfondene (egnsudviklingsstøtten) skal ændres, så den går fra de fattigste egne i EU til de endnu fattigere i øst.

De sydlige EU-lande protesterer vildt, da det er dem, der får mest fra strukturfondene nu. Danmark accepterer en nedsættelse af støtten fra disse fonde (bl.a. til Nordjylland).

Det kniber ikke blot at få landene til at afgive nuværende tilskud, bl.a. Tyskland kræver at få sit generelle EU-kontingent sat kraftigt ned.

Derudover er der flere problemer:

Åbne grænser til Østeuropa (som vil være en følge af, at nye lande skal anerkende alle Amsterdam-reglerne) er et problem, der er næsten håbløst at løse. Der er så stor forskel på det økonomiske niveau i vest og øst, at de lande, der grænser op til ansøgerlandene, frygter at arbejdskraft med lave lønkrav vil invadere deres arbejdspladser.

Kommissionen har meddelt, at ansøgerlandene skal overtage alle de eksisterende EU-love. De kan kun få nogle overgangsordninger i de første år. Selv om disse lande er demokratier, får deres befolkninger altså ingen mulighed for at

ændre i den traktat, de skal overtage. EU-Parlamentet skal godtage enhver udvidelse af EU. JuniBevægelsens parlamentarikere vil støtte Østeuropas optagelse, hvis disse landes befolkninger får reelle oplysninger om forholdene under EU. Hvis de får at vide, at de skal godkende de tusindvis af EU-regler, at de f. ex. ikke får stor landbrugsstøtte, men selv skal klare størstedelen af besværet med at komme op på EU-niveau.

Det er Østeuropas demokratiske ret at stemme sig ind i noget, som vi er imod!

Man kan tvivle meget på, om de får reelle oplysninger. Samtaler med såkaldt almindelige borgere i Østeuropa tyder på, at de ikke får reel besked fra deres egne politikere og medier.

Noget andet er så, om øst-udvidelsen virkelig er et „fredens projekt“, som statsministeren hævder. En forskerrapport fra Rådet for Europæisk Politik, siger, at udvidelsen vil bevirke „*det ubehagelige ord, udbytning*“, at det vil skabe konkurrence mellem de rige lande, der hver for sig vil prioritere visse små lande, og at det vil skabe en meget alvorlig syd-nord konfrontation i EU. „*Det er paradoksalt at måtte konkludere, at skabelsen af det hele og frie Europa risikerer at skabe ny splittelse blandt de europæiske nationer*“. (Vesteuropas forhold til Central- og Østeuropa. 1995).

Østeuropa skal have solid støtte dels gennem hjælp til miljøforbedring og dels gennem åbning af vore markeder for deres varer. EU har overskud på handel med Østeuropa, fordi vi ikke vil tolerere konkurrence fra deres varer. Det er urimeligt, at de for at få lov til fri handel med Vesten, skal underordne sig alle de overstatlige elementer i EU såsom politisk union, ØMU'en, militært samarbejde, åbne grænser for vestlige „investorer“, som kan overtage landenes værdifulde ressourcer.

En økonomisk og teknologisk støtte kan de få uden EU-tilpasning, og de kan blive ligeværdige samhandelsparter.

Et europæisk fredsprojekt vil også kræve en betydelig støtte til økonomisk, social og teknologisk genopbygning af Rusland.

Opbygning af demokrati under ordentlige sociale forhold er den bedste fredsbevarende faktor.

Sammenlign opbygningen af demokratiet i Tyskland efter 2. verdenskrig. Det har skabt fred og godt naboskab.

Udenrigs- og sikkerhedspolitik

EUs magt på det udenrigspolitiske område er nok engang blevet forstærket med Amsterdam. Danskerne fik at vide i 1972, at udenrigspolitik aldrig ville blive et EF-anliggende. Lidt efter lidt er det listet ind ad bagdøren.

Hidtil har beslutningerne stort set skulle tages i enighed. Med Amsterdam bliver flertalsafgørelser det normale, dvs at vi kan blive tvunget til at indføre en politik, som der slet ikke er tilslutning til i Danmark.

„Medlemslandene samarbejder for at styrke og udvikle deres gensidige politiske solidaritet. De afstår fra enhver handling, der strider mod Unionens interesser, eller som kan skade dens effektivitet som en sammenhængende enhed i internationale forbindelser“. (art. 11).

Det vil betyde, at godtnok bevarer Danmark formelt sin medlemsplads i FN og andre internationale sammenhænge, men det vil blive EU, der fører ordet og bestemmer, hvad der skal siges og stemmes. Det er vedtaget, at Det europæiske Råds generalsekretær skal have en „særlig rolle“ i den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det lyder som en slags EU-udenrigsminister. Ligesom den vedtagne „planlægnings- og analyse-enhed“ ligner et EU-udenrigsministerium.

Sikkerhedspolitik betyder i EU-sprog militær. Danmark har forbehold over for militært samarbejde. Men det er et uldent forbehold. Vi skal ifølge Edinburghaftalen ikke blive fuldgældigt medlem af Vestunionen (WEU), men er observatør. Det betyder imidlertid efter Petersbergerklæringen, at vi „har samme rettigheder og pligter som fuldgældige medlemmer“. Da Vestunionen er NATOs „europæiske søjle“, og Danmark er

medlem af NATO, synes forskellen uklar. Danmark deltager efter Edinburgh ikke i EUs militære aktioner. Men erklæres disse aktioner for WEU-aktioner er Danmark med.

EU kan efter ønske bruge WEU til militære aktioner - ikke bare til krisestyring, men også til regulær kampopgaver - og i Amsterdam fastslåes det, at der inden et år skal udarbejdes ordninger for *udvidet samarbejde mellem EU og WEU*. (Protokol A).

“Unionen etablerer derfor tættere institutionelle forbindelser med WEU med henblik på WEUs integration i Unionen, hvis Det Europæiske Råd træffer afgørelser herom”. (art.17)

Det kan ikke være nærmere uden at skulle kaldes et EU-militær.

Freden i verden sikres ikke gennem pleje af stormagtsinteresser og militærblokke. Den slags skaber altid front mod andre udefra, og dermed er de kilder til optrapning af konflikter, som så kun kan løses ved militær indgriben.

Sikkerhedspolitik er først og fremmest et spørgsmål om at forebygge kriser og krig ved at afskaffe årsagerne til dem.

Disse årsager er ofte social og politisk undertrykkelse, krænkelse af mindretalsrettigheder og magtbegær, som kun kan afværges ved politisk pres og udstrakt hjælp til opbygning af demokrati og menneskeværdige levekår. De rige vestlige lande og de få - ofte meget* - rige befolkningsgrupper i de fattige lande har et stort ansvar for at rette op på disse uretfærdigheder, som rammer en forfærdende stor del af verdens befolkning. Militær fremturen gør kun disse sager værre.

Mægling og kriseløsning ved fredelige midler er den eneste farbare vej frem. De uhyrlige ressourcer, der bruges på militær, kunne ved civilt brug virkelig skabe chancer for fred. Et EU-militær kamufleret i WEU med et enormt NATO-militær under amerikansk ledelse er et dyrt stormagtssymbol, som kan blive farligt for muligheden for at skabe reel fred.

Hvis du vil have flere eksemplarer af denne pjece eller andet materiale fra JuniBevægelsen om EU og Amsterdamtraktaten, så ring til vores landskontor i København, tlf. 33 93 00 46.

Hvis du gerne vil vide noget mere om JuniBevægelsen eller vil melde dig ind (det koster 200 kroner om året), så brug nedenstående kupon.

Jeg vil gerne have tilsendt materiale om JuniBevægelsen

Jeg vil gerne være medlem af JuniBevægelsen

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____ By: _____

Kan sendes gratis - men brug frimærke, hvis du kan, så sparer JuniBevægelsen

JuniBevægelsen
+++ 1914 +++
Skindergade 29, 1
1045 Kbh. K.

JuniBevægelsen

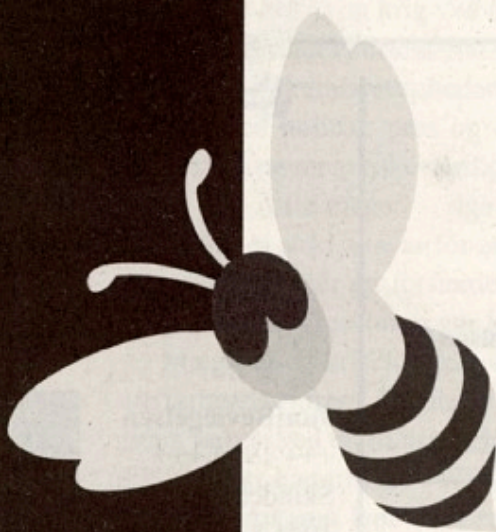

Aase Bak-Nielsen

Bibliotekar, 68 år. Har siden 1972 deltaget i EF/EU-modstanden. Deltager som læserbrevsskribent i aviserne og som debattør i møder om EU og andre samfundsspørgsmål.

Har siddet i JuniBevægelsens ledelse siden starten, er fast referent for ledelsen, sidder i det sikkerhedspolitiske udvalg, landsmødeudvalg og dirigentudvalget.

Koncentrerer sig mest om spørgsmål vedrørende demokrati og fredspolitik.

**JuniBevægelsen, Skindergade 29, 1. • 1159 København K.
Telefon: 33 93 00 46. • Fax: 33 93 30 67 • Giro 919-6706**

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk